

Henry Bruun: Dansk historisk bibliografi 1913-42. I. (Rosenkilde og Bagger, 1966). 641 s.

Med denne bog indledes udgivelsen af et stort 6-bindsværk, der i løbet af to-tre år skal udfylde hullet mellem »Erichsen & Krarup« og det bind »Dansk historisk bibliografi 1943-47«, som blev udgivet i 1956. Uden på nogen måde at anfægte berettigelsen af det nu påbegyndte værk, kan man ikke undlade at ytre betænkelighed ved, at vi fremdeles mangler bibliografier for årene fra og med 1948; det forekommer mere påkrævet at få fortsat det bibliografiske arbejde efter det nævnte år end at udfylde hullet 1913-42. For denne periodes vedkommende foreligger dog årsbibliografierne (undtagen 1941 og 1942), og de mangler, som disse har, er sikkert for de væsentligstes vedkommende udfyldt af de enkelte forskere og institutioner.

Når dette er sagt, må man dog erkende, at det foreliggende værk er en meget værdifuld hjælp og lettelse for historikere og biblioteksfolk. Selv om der nok kan rettes enkelte indvendinger mod »Erichsen & Krarup«s systematik, har den vist sig at udfylde sin mission; det må derfor påskønnes, at Henry Bruun kun på enkelte områder har fraveget disse systematiske principper, som man jo i hvert fald har vænnet sig til. Så får man tage med, at grænsen mellem tidshistorien og de enkelte sider af historien kan forekomme noget vaklende. Den systematiske betragtning, som medfører, at beretningerne om virksomheden i Videnskabernes Selskabs kommission for undersøgelse af de i privatejede bevarede arkiver, ikke står under arkivvæsen, forekommer dog – som dette værk er anlagt – forkert, også selv om beretningerne vil dukke op under åndslivet.

Det nu udsendte bind dækker bibliografi, arkivvæsen og hjælpevidenskaber samt tidshistorien. Endvidere er der af den store gruppe »stats- og kulturforhold« medtaget til og med det økonomiske liv. At begynde at lede efter mangler vil være meningsløst; derimod kan man nok rejse det spørgsmål, hvor grænsen mellem historie og det aktuelle bør lægges. Er det uden videre rigtigt, at en bibliografi som denne i hovedreglen ikke medtager årlige beretninger fra institutioner og organisationer? Det skal indrømmes, at pladshensyn kan spille ind; men principielt bliver et aktstykke fra middelalderen vel ikke mere »historisk« af at blive publiceret, end Industrirådets beretning er det? De stillede spørgsmål viser, hvor vanskeligt det efterhånden vil blive at trække grænsen mellem historisk bibliografi og – for at sige det drastisk – bogfortegnelse. Allerede i det nu foreliggende bind viser vanskeligheden sig derved, at der er medtaget meget færre skrifter af »aktuel« karakter end i »Erichsen & Krarup«.

»Henry Bruun«, som det store værk formentlig vil blive kaldt, vil muligvis komme til at stå som et monument over et tidsafsnit, hvor det var muligt at dække historieforskningens behov gennem nogle bind. Fremtiden tilhører uden tvivl hurtigt kommende årsbibliografier i bind og samtidigt udsendte kort til institutioner, kort, der løbende sammensættes til en samlet bibliografi.

Vagn Dybdahl

Jens Kruuse: Min lykkelige barndom. (Gyldendal, 1966). 179 s.

Litteraturforskeren Jens Kruuse har her meddelt en række episodiske barndomserindringer fra Odense omkring 1914. Faderen var den grosserer P. A. Kruuse, som spillede en vis rolle in-